

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำร่างมาตรฐานของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบ การสอนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส

ศรียญา สีเลา คำรณ สุนทรานนท์ และ รจนา สุนทรานนท์

สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนร่างมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ (Jigsaw) ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่างมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ 3) เปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่างมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 59 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 29 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องร่างมาตรฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ร่างมาตรฐาน และ 3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบแบบที

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่เรียนร่างมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่างมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ทักษะการปฏิบัติทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่างมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ รูปแบบการสอนแบบจิ๊กซอว์ ทักษะปฏิบัติของเดวิส

A Comparison of Grade 3 Students' Learning Achievement in Practical Dance after Studying with A Jigsaw Instruction Model Blended with Davies Practical Skills at Sarasas Ektra School

Sarinya Sirao Kamron Suntharanont and Rojana Suntharanont

Program in Thai Classical Dance Education, Faculty of Fine and Applied Arts, Rajamangala University of Technology Thanyaburi

Abstract

The study aimed to: 1) compare the learning achievement of Grade 3 students learning the standard dancing by jigsaw teaching model combined with Davies' practical skill theory before and after class, 2) compare the learning achievement and practical skills of the third grade students between the standard dance groups using the jigsaw learning style and combining with Davies' practical skills and the group studying with the conventional approach, and 3) compare the students' practical skills between the standard dance groups using the jigsaw learning pattern combining with Davies' practical skills and the group studying with the conventional approach. The samples were 59 Grade 3 students of 2 classes studying at Sarasas Ektra School in Semester 1, Academic Year 2020 by Cluster Sampling method: 29 trail cases and 30 control cases. The instruments were consisted of 8 standardized learning activities for Grade 3 students, the learning management plans, the standard achievement tests, the standard achievement assessment form and the practical skill assessment form. The analyzing statistics were Mean, Standard Deviation and t-test.

It was found that 1) students studying standard dancing by jigsaw teaching model combined with Davies' theory of practical skills have higher academic achievement after studying than before studying. The study was statistically significant at .01. 2) The achievement of standard dance groups using a jigsaw learning model combined with Davies' practice skills was higher than the control group at .01. 3) The practical skills of students studying standardized dance with a jigsaw teaching combined with Davies' theoretical practical skills were significantly higher than the control group at the .01.

Keywords: Learning Achievement, Teaching Jigsaw Styles, Davies' Theory of Practice Skill

บทนำ

ศิลปวัฒนธรรมของชาติแสดงถึงความเป็นมาของอารยประเทศที่มีประวัติศาสตร์ ความเจริญรุ่งเรืองมาแต่อดีต ในเรื่องของประสบการณ์ ความรู้ ความสามารถ ภูมิธรรม ภูมิปัญญา และการสร้างสรรค์งาน เพื่อเป็นสื่อจรรโลงใจและสร้างความสุนทรีย์ให้กับมนุษย์ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ล้ำค่าของสังคม หนึ่งในศิลปวัฒนธรรมของชาติที่เป็นเอกลักษณ์สะท้อนความเป็นไทยให้ปรากฏแก่นานาประเทศควรค่าแก่การสืบทอดนั้นคือ นาฏศิลป์ไทย (กรมศิลปากร, 2542) นาฏศิลป์ไทยมีความอ่อนช้อยงดงาม มีลีลาที่เป็นแบบฉบับแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่แสดงได้ในเวลาจำกัด สร้างความประทับใจผู้ดูในทันที นาฏยศาสตร์ในสมัยก่อนเป็นศิลปะที่แตกต่างกับศิลปะอื่น ๆ เพราะเก็บรักษาไว้ได้ในตัวคนเท่านั้นไม่อาจเก็บไว้ได้อย่างถาวร เช่น จิตรกรรม ประติมากรรม หรือบันทึกลงกระดาษได้ เช่น ดนตรีและวรรณคดี ดังนั้น การสงวนรักษาและเผยแพร่ นาฏศิลป์ไทยจึงมิได้จำกัดอยู่ในการปฏิบัติอย่างเดียว หากจำเป็นต้องให้การศึกษาวิชานี้ให้แก่องค์กรด้วย (พิมพ์ดี จันทรโกศล, 2557)

นาฏศิลป์ไทยเป็นศาสตร์หนึ่งในแขนงวิชาจิตรศิลป์ที่จัดเป็นศิลปะแห่งความงดงามที่มุ่งหมายให้เกิดความบันเทิงให้แก่จิตใจ สะท้อนวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิต สังคม ความเป็นอยู่ของมนุษย์ในสมัยต่าง ๆ โดยมีนาฏศิลป์พื้นเมืองแต่ละท้องถิ่นของไทยเป็นรากเหง้าแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ บ่งบอกถึงอารยธรรมของชนเผ่าได้อย่างชัดเจน นาฏศิลป์ไทยจึงเป็นศิลปะเฉพาะตนที่แสดงถึงเรื่องราวของชาติพันธุ์ได้เป็นอย่างดี นาฏศิลป์ไทยเป็นวิชาชีพแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญต่อประเทศชาติอย่างมาก เป็นศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ มีคุณค่าถือเป็นมรดกวัฒนธรรมไทยเช่นเดียวกับมรดกวัฒนธรรมอื่น ๆ เช่น ภาษา การแต่งกาย วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณี และอาหาร ประวัติความเป็นมาของนาฏศิลป์คือประวัติความเป็นมาของชาติบ้านเมือง สังคม ชุมชน และประวัติความเป็นมาของมนุษย์ในสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ ด้วยเช่นกัน สังคม ชุมชน และมนุษย์มีวิวัฒนาการมาเช่นไร นาฏศิลป์มีวิวัฒนาการตามมาเช่นนั้น เมื่อย้อนเวลากลับไป นาฏศิลป์คือศิลปะการแสดงที่มีความเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก โดยผ่านรูปแบบของวรรณกรรมบทละคร ผู้แสดง และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดสุนทรีย์ ทำให้ผู้ชมเกิดจินตนาการ คือมีอารมณ์และความรู้สึกในทางพระพุทธศาสนาที่เรียกว่า อายตนะทั้ง 6 หมายถึง สิ่งที่เป็นสื่อทำให้เกิดความรู้สึก คือ หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจหรือจิต โดยอายตนะเป็นเครื่องรับอารมณ์เมื่อมากระทบกับ ผัสสะกับสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความรู้สึก เช่น หูผัสสะ คือการได้ยิน ตาผัสสะ คือการได้เห็น จมูกผัสสะ คือการได้กลิ่น ลิ้นผัสสะ คือการได้รส กายผัสสะ คือการได้สัมผัส ใจหรือจิตผัสสะ คือการได้รับรู้ถึงความรู้สึกถึงอารมณ์ ซึ่งในการแสดงอายตนะและผัสสะ คือ เป็นเครื่องพันธุนาการทางด้านอารมณ์ของศิลปะการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้น การรับรู้สารของผู้ชมนั้นเป็นเรื่องของการรับรู้ทางจิตและความรู้สึกมากกว่าสาร

ที่จะได้รับการแสดง เพราะเมื่อผู้ชมส่วนใหญ่ได้รับชมการแสดงแล้วนั้นก็รู้สึกเหมือนตนเองได้มีโอกาสเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงหรือรู้สึกเปรียบเทียบตนเองว่าเป็นเหมือนตัวละครที่กำลังแสดงอยู่บนเวทีเป็นความสุขทางใจที่ได้เลียนแบบทางจิต (Identification) ผู้ชมจะรับรู้ได้ว่ามีบางส่วนในชีวิตของผู้ชมนั้นมีจุดร่วมกับชีวิตหรือเหตุการณ์ที่ตัวละครกำลังแสดงหรือเผชิญอยู่ ซึ่งตรงกับคำอธิบายในทฤษฎีผลกระทบ (Impact Theory) กล่าวว่า ตัวละครที่เป็นต้นแบบของการเลียนแบบทางจิตจะทำให้ผู้ชมนำความคิด อารมณ์ที่สอดคล้องคุณธรรม จริยธรรมผ่านทางตัวละคร นำนวนิยายหรือเทพนิยายที่มีความเชื่อและความศรัทธาในศาสนาสอดคล้องในรูปแบบของการแสดง ซึ่งนำเสนอและถ่ายทอดความเป็นจริงในสังคมมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน (ธรรมจักร พรหมพ้วย และรวิวรรณ อดิศักดิ์, 2557)

จุดหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม สนุกสนาน มีความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองอันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) โดยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ ทศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ ซึ่งในส่วนของสาระนาฏศิลป์นั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษา พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดจุดหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

นาฏศิลป์นับว่าเป็นศิลปะที่โดดเด่น สามารถแสดงออกได้โดยตัวเองทั้งในลักษณะที่เข้มแข็งและอ่อนโยน นาฏศิลป์ถือว่าเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่สำคัญยิ่ง เป็นที่รู้จักกันดีในรูปแบบของการแสดงที่มีลีลาอันอ่อนช้อยงดงาม บ่งบอกถึงความประณีตรักสวয়รักงามแฝงด้วยจินตนาการและศิลปะอันละเอียดอ่อนของคนไทย แสดงถึงความเป็นอารยธรรมอันรุ่งเรืองและความมั่นคงของชาติที่ได้สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณกาล ซึ่งความสำคัญของนาฏศิลป์นอกจากจะมีคุณค่าในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมและแสดงถึงอารยธรรมที่รุ่งเรืองแล้ว นาฏศิลป์ยังมีประโยชน์สำหรับผู้ที่ได้เรียนรู้ นั่นเป็นเพราะว่าการเรียนนาฏศิลป์เป็นการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกาย การเคลื่อนไหวของนาฏศิลป์ไทยที่มีท่าทางคล้ายท่าฤๅษีดัดตนส่งผลให้ผู้ที่ได้ฝึกหัดเป็นผู้มี

สุขภาพสมบูรณ์ มีจิตใจแจ่มใสและมีบุคลิกภาพที่ดี ดังนั้น การจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์จึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคคลให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา เพราะทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน รู้สึกชื่นชม และเห็นความสำคัญของการเรียนนาฏศิลป์ในฐานะเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของประเทศไทย เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกทั้งในด้านการร้องเพลง การเคาะจังหวะ การเคลื่อนไหวร่างกายในลีลาจังหวะต่าง ๆ สาระสำคัญของการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ คือ เป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งของมนุษย์ เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของตนเองออกมาในรูปของท่าทางที่เลียนแบบธรรมชาติและมีการพัฒนาการมาเป็นการแสดง จนกลายเป็นศิลปวัฒนธรรมที่แสดงเอกลักษณ์ประจำชาติ กิจกรรมด้านนาฏศิลป์จึงมุ่งเน้นให้นักเรียนรู้จักชม ฟัง และแสดงออกด้านดนตรีและนาฏศิลป์อย่างมีความสุขสนุกสนาน นอกจากนี้การจัดกิจกรรมแต่ละครั้งต้องครอบคลุมกิจกรรมทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัยและด้านทักษะพิสัย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552) ซึ่งการจัดการเรียนรู้ในสาระนาฏศิลป์นั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้องเน้นด้านทักษะการปฏิบัติจริงให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะความชำนาญในทักษะที่เรียนรู้และสามารถนำไปประยุกต์ใช้หรือนำไปแสดงออกในทางที่ถูกต้อง

การสอนแบบบูรณาการ (Integrated Instruction) เป็นการสอนโดยใช้เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นแกนหลักแล้วสอนเชื่อมโยงให้สัมพันธ์กับเรื่องหรือวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างกลมกลืน เพื่อให้เหมาะสมกับการประยุกต์ใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริง (บุรชัย ศิริมหาสาคร, 2545) เช่น เทคนิคจิ๊กซอว์ เป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนมอบหมายให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละกลุ่มศึกษาเนื้อหาที่กำหนดให้ สมาชิกแต่ละคนจะถูกกำหนดโดยกลุ่มให้ศึกษาเนื้อหาคนละตอนที่แตกต่างกัน ผู้เรียนจะไปทำงานร่วมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาที่เหมือนกัน หลังจากศึกษาทุกคนศึกษานั้นจนเข้าใจแล้ว จึงกลับเข้ากลุ่มเดิมเพื่อเล่าเรื่องที่ตนศึกษาให้สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มฟัง โดยเรียงลำดับเรื่องราวให้สมาชิกคนใดคนหนึ่งในกลุ่มสรุปเนื้อหาของสมาชิกทุกคนเข้าด้วยกัน ครูผู้สอนอาจเตรียมข้อสอบเกี่ยวกับบทเรียนนั้นไว้ทดสอบความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนในช่วงสุดท้ายของการเรียน (Slavin, 1995, อ้างถึงใน รัชณี ทาเหล็ก, 2556)

จากสภาพและผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการสอนด้วยวิธีการเรียนรูปแบบการสอนจิ๊กซอว์ผสมผสานกับทฤษฎีปฏิบัติของเดวิสจะเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้และความเข้าใจในเนื้อหาของรายวิชาการพัฒนาหลักสูตรได้ดียิ่งขึ้น รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies Instructional Model) เป็นรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มสาระศิลปะ ซึ่งเดวิส (Davies, 1971, อ้างถึงใน นิกุล เปี่ยมมาลย์, 2560) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกัน

เป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดี การจัดการสอนโดยใช้แนวคิดของเดวิส จึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้เรื่องราวมาตรฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ เพราะเป็นการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ ขั้นตอนทั้งการทำงานเป็นรายบุคคลและการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้ บรรลุเป้าหมาย ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์งาน วางแผนในการทำงานอย่างมีขั้นตอนและ มีการประเมินผลการทำงานตั้งแต่วางแผนก่อนการทำงาน ขณะทำงาน และเมื่อทำงานเสร็จแล้ว ทำให้เกิดการพัฒนารูปแบบ (ทิตินา แคมมณี, 2557)การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็น สำคัญ ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้เนื้อหาในบทเรียนด้วยตนเองกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม มีการร่วมกัน แสดงความคิดเห็นและช่วยกันหาคำตอบของคำถามที่ครูผู้สอนได้แจกให้ ทำให้ผู้เรียนแต่ละคน เกิดความเข้าใจกับเนื้อหาและได้รับความรู้อย่างเท่าเทียม ทั้งยังส่งผลให้ผู้เรียนรู้จักที่จะทำงาน ร่วมกับผู้อื่น มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมห้อง เมื่อถึงเวลาแยกย้ายทำแบบทดสอบก็สามารถทำ คะแนนได้มากขึ้นอีกด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าวโดยใช้วิธีการเรียน รูปแบบจิ๊กซอว์ผสมผสานกับทฤษฎีปฏิบัติของเดวิสมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ออกแบบให้ผู้เรียนและ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ที่เรื่องราวมาตรฐาน กลุ่มสาระ การเรียนรู้ศิลปะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงและ แก้ไขปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนเรื่องราว มาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่าง กลุ่มที่เรียนเรื่องราวมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่ เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ เรียนเรื่องราวมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียน ด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

บทความวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติที่เรื่องราว มาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอน จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส” มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

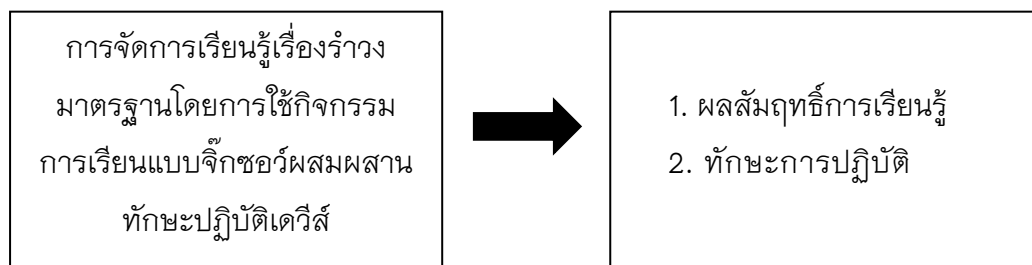
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสารสาสน์เอกตรา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 59 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 29 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 30 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการสอนจิ๊กซอว์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนเรื่องราวมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนที่เรียนเรื่องราวมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ
3. นักเรียนที่เรียนเรื่องราวมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสมีทักษะการปฏิบัติสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือการวิจัย

ในบทความวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำเรื่องราวมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส” ผู้วิจัยเริ่มต้นเก็บข้อมูลจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และเก็บข้อมูลภาคสนาม เพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 8 แผนการเรียนรู้ ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง รำวงมาตรฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 8 แผนการเรียนรู้ ดังนี้

- 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการแสดงรำวงมาตรฐาน
- 1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการแสดงรำวงมาตรฐาน
- 1.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ทักษะปฏิบัติการร้องเพลงคันทอนหงาย
- 1.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ทักษะการปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์

เพลงคันทอนหงาย

- 1.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ทักษะปฏิบัติท่ารำเพลงคันทอนหงาย
- 1.6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 ทักษะปฏิบัติการร้องเพลงหญิงไทยใจงาม
- 1.7 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 ทักษะการปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์

เพลงหญิงไทยใจงาม

- 1.8 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 ทักษะปฏิบัติท่ารำเพลงหญิงไทยใจงาม

2. คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์รำวงมาตรฐาน

- 2.1.1 หาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (IOC: Index of Item Objective Congruence)
- 2.1.2 หาความยากง่ายของแบบทดสอบ
- 2.1.3 หาค่าอำนาจจำแนก
- 2.1.4 หาค่าความเชื่อมั่น

2.2 แบบประเมินทักษะปฏิบัติ

- 2.2.1 แบบประเมินทักษะปฏิบัติการร้องเพลงคันทอนหงาย
- 2.2.2 แบบประเมินทักษะการปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์เพลง

คันทอนหงาย

- 2.2.3 แบบประเมินทักษะปฏิบัติท่ารำเพลงคันทอนหงาย
- 2.2.4 แบบประเมินทักษะปฏิบัติการร้องเพลงหญิงไทยใจงาม
- 2.2.5 แบบประเมินทักษะการปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์เพลง

หญิงไทยใจงาม

- 2.2.6 แบบประเมินทักษะปฏิบัติท่ารำเพลงหญิงไทยใจงาม

3. วิธีการตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

3.1 หาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (IOC)

สร้างและปรับปรุงตาม แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร เนื้อหา กระบวนการ ภาษาและการวัดผลประเมินผลตรวจสอบ เพื่อตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

เห็นว่าสอดคล้อง ให้คะแนน +1

ไม่แน่ใจ ให้คะแนน 0

เห็นว่าไม่สอดคล้อง ให้คะแนน -1

ΣR = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.2 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สูตรของไลเวท

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left\{ r_{tt} \frac{\Sigma pq}{s^2} \right\}$$

r_{tt} = แทนความเชื่อมั่น

K = จำนวนข้อสอบ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.81

การรวบรวมข้อมูล

1. ชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องร่างมาตรฐาน
2. ดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนกับกลุ่มทดลอง โดยแบบทดสอบร่างมาตรฐาน ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว ค่า IOC = 0.7 และบันทึกคะแนนสอบก่อนเรียนเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องร่างมาตรฐาน ใช้เวลา 8 ชั่วโมง ตามโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้
4. ดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนกับกลุ่มทดลอง โดยแบบทดสอบร่างมาตรฐาน เป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน และนำคะแนนสอบที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนไปวิเคราะห์ข้อมูล
5. ดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมด้วยแบบประเมินผลสัมฤทธิ์เรื่องความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการแสดงร่างมาตรฐาน

6. ดำเนินการวัดทักษะปฏิบัติทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมด้วยแบบประเมินทักษะปฏิบัติการร้องเพลงคันทอนหงาย แบบประเมินทักษะการปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์เพลงคันทอนหงาย แบบประเมินทักษะปฏิบัติท่ารำเพลงคันทอนหงาย แบบประเมินทักษะปฏิบัติการร้องเพลงหญิงไทยใจงาม แบบประเมินทักษะการปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์เพลงหญิงไทยใจงาม และแบบประเมินทักษะปฏิบัติท่ารำเพลงหญิงไทยใจงาม โดยนำผลคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ร่วางมาตรฐาน โดยการทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t-test แบบ Dependent Sample)

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ ด้วยแบบประเมินผลสัมฤทธิ์โดยการทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t-test แบบ Independent Sample)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติด้วยแบบประเมินทักษะปฏิบัติ โดยการทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t-test แบบ Independent Sample)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติท่ารำวางมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส

ผลจากการนำแผนการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติท่ารำวางมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

**ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียน
ร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสระหว่าง
ก่อนเรียนกับหลังเรียน**

การทดสอบ	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>Sig.</i>
ก่อนเรียน	29	2.20	0.940	26.017**	0.000
หลังเรียน	29	8.31	0.660		

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มทดลอง ที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนพบว่า คะแนนเฉลี่ย (*M*) ของคะแนนสอบหลังเรียน เท่ากับ 8.31 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย (*M*) ของคะแนนสอบก่อนเรียน เท่ากับ 2.20 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ *t*-test พบว่า ค่า $t = 26.017$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนร่วางมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ

**ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสาน
ทั
ก
ษ
ะ
ปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ**

การทดสอบ	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>Sig.</i>
กลุ่มทดลอง	29	17.37	0.820	17.893**	0.000
กลุ่มควบคุม	30	12.17	1.226		

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วางมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ *t*-test พบว่า ค่า $t = 17.893$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ

นักเรียนที่เรียนร่วมามาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วมามาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วมามาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	Sig.
กลุ่มทดลอง	29	67.24	2.309	26.560**	0.000
กลุ่มควบคุม	30	49.55	2.292		

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนร่วมามาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสกับกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 26.560$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลปรากฏว่า ทักษะการปฏิบัติทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่วมามาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนร่วมามาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส เป็นการจัดการสอนแบบเป็นกลุ่มที่นักเรียนสามารถพึ่งพาช่วยเหลือกันได้ผสมผสานกับทักษะปฏิบัติเดวิสที่มี 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นการเลียนแบบ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนสังเกตการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ 2) ขั้นการลงมือตามคำสั่ง คือให้ผู้เรียนลงมือทำโดยไม่มีแบบอย่างให้เห็น ผู้เรียนอาจลงมือทำตามคำสั่งของผู้สอนหรือทำตามคำสั่งที่ผู้สอนเขียนไว้ในคู่มือ 3) ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนจนสามารถทำสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ 4) ขั้นการแสดงออก และ 5) ขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถกระทำสิ่งนั้น ๆ อย่างอิสระในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย เมื่อนำมาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนร่วมามาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้จิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสก่อนเรียนกับ

หลังเรียน ผลปรากฏว่า คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียน คือ คะแนนสอบหลังเรียน เท่ากับ 8.31 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย (M) ของคะแนนสอบก่อนเรียน เท่ากับ 2.20 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t -test พบว่า ค่า $t = 26.017$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของมนชนก รัตนจำนงค์ (2561) เรื่อง *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5* ซึ่งผลการศึกษาพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ด้วยรูปแบบการสอนทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ด้วยการสอนแบบปกติ คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ด้วยการสอนรูปแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่วมาตฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจักซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส ทักษะปฏิบัติทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่วมาตฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจักซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ โดยทดสอบด้วยสถิติ t -test พบว่า ค่า $t = 17.893$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของอรรถยุทธ พันพอง (2555) เรื่อง *การพัฒนาชุดการสอนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์พื้นบ้าน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* พบว่า 1) ผลการพัฒนาชุดการสอนนาฏศิลป์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 85.64/83.16 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนนาฏศิลป์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนนาฏศิลป์ มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .63 4) ทักษะการปฏิบัติของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนนาฏศิลป์ ได้คะแนนเฉลี่ยรวม 97.20 จากคะแนนเต็ม 120 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81 อยู่ในระดับคุณภาพ 4 หมายถึง ดีมาก

3. ทักษะปฏิบัติทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่วมาตฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจักซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ โดยทดสอบด้วยสถิติ t -test พบว่า ค่า $t = 26.560$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลปรากฏว่า ทักษะการปฏิบัติทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนร่วมาตฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจักซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดาหวัน พิมพ์ศรี (2553) เรื่อง *การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร่วมาตฐานเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าและรำพื้นเมืองแบบเน้นการปฏิบัติและการใช้สื่อประสม* พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่องร้องมาตรฐานเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าและรำพื้นเมือง แบบเน้นการปฏิบัติและการใช้สื่อประสม มีประสิทธิภาพ 82.11/35.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.7276 และพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมทักษะปฏิบัติโดยรวมมีค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตเท่ากับ 0.86 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้เรื่องร้องมาตรฐานโดยใช้รูปแบบการสอนแบบจิ๊กซอว์ผสมผสานกับทฤษฎีปฏิบัติของเดวิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์และแบบประเมินทักษะปฏิบัติ เป็นแบบวัดความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 ซึ่งผู้วิจัยได้เผยแพร่แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องร้องมาตรฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และมีความประสงค์ที่จะเผยแพร่ให้ครูผู้สอนที่สนใจในรายวิชานาฏศิลป์สามารถนำไปใช้อ้างอิงกับประชากรและนำรูปแบบการจัดการสอนไปเป็นแนวทางเพื่อประโยชน์ในการสอนต่อไป
2. ควรศึกษาวิธีการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบจิ๊กซอว์ผสมผสานกับทฤษฎีปฏิบัติของเดวิสเพื่อนำไปพัฒนาด้านอื่นต่อ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ การแสดงออก เป็นต้น
3. ควรนำรูปแบบการสอนแบบจิ๊กซอว์ผสมผสานกับทฤษฎีปฏิบัติของเดวิสไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชุดการแสดงอื่น ๆ เช่น ระบำ รำ หรือร้องมาตรฐานในเพลงอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กรมศิลปากร. (2542). *แผนแม่บทการอนุรักษ์สืบทอดพัฒนาศิลปวัฒนธรรมยามวิกฤต พ.ศ. 2542-2545*. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ดาหวัน พิมพ์ศรี. (2553). *การพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่องร้องมาตรฐานเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้าและรำพื้นเมืองแบบเน้นการปฏิบัติและการใช้สื่อประสม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ทิตนา แหมมณี. (2557). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธรรมจักร พรหมพ้วย และรวิวรรณ อติศัยการดี. (2557). *ภาษาท่าและการตีบท*. เอกสารประกอบการสอน. สาขาวิชานาฏกรรมไทย ภาควิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นิกุล เปี่ยมลย์. (2560). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะการปฏิบัติงานช่างในบ้าน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- บุรชัย ศิริมหาสารคาม. (2545). *สรุปบรรยาย เรื่องการฝึกอบรมตามหลักสูตรใหม่*. โครงการสัมมนาวิทยาเขต 1-5 12 มีนาคม 2545. นครปฐม: สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษานครปฐม.
- พิมพ์ดี จันทรโกศล. (2557). *กระบวนการถ่ายทอดนาฏศิลป์ไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาภาคตะวันออก* (ปริญญาโทศึกษาศาสตร์บัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- มนชนก รัตนจำนงค์. (2561). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, ปทุมธานี.
- รัชนี ทาเหล็ก. (2556). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์เรื่องเส้นขนานที่มีต่อความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). *แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตรตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อรรถยุทธ พันพอง. (2555). *การพัฒนาชุดการสอนนาฏศิลป์ เรื่องนาฏศิลป์พื้นบ้าน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.